

Dovolání jeví se tudíž, i kdyby provedení jeho mělo pokládáno býti za takové, jež odpovídá předpisu dovolacího důvodu č. 4. § 503. c. s. ř., neodůvodněným, takže mu vyhověno býti nemohlo.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 12. března 1913, č. j. Rv II. 268/13.) Flieder.

Nevykonatelnost exekuce následkem dodatečně nastalé nemožnosti splnění převzatého závazku. Kdo má v takovém případě nahraditi útraty exekuční?

Na základě soudního smíru, v trestní věci uzavřeného, jímž se zavázal B, uveřejniti do 8 dnů v časopise N. čestné prohlášení znění přesně stanoveného, navrhli po marném uplynutí osmidenní lhůty tehdejší soukromí žalobcové A. a spol. proti B. povolení exekuce k vynucení uveřejnění onoho čestného prohlášení uložením pokuty dle § 354. ex. ř. a k vymožení útrat této exekuce povolení exekuce zájmem, uschováním a prodejem movitostí. C. k. okresní soud v O., vyslechnuv o tomto návrhu povinného a vyšetřiv námitky jím učiněné, zamítl exekuční návrh zúplna a odsoudil vymahající stranu k zaplacení útrat povinnému vzešlých, ježto nehledíc ani k tomu, že by v tomto případě spíše exekuce poznačená v § 353. ex. ř. pro vymožení jednání zastupitelných prý byla na místě, stal se zde závazek dlužníkem převzatý pro odpor plněním nemožným (§ 878. obč. zák.) a exekuce tudíž neproveditelnou, poněvadž jest zjištěno, že povinný jako správce tiskárny, v níž se časopis N. tiskne, nemá na správu a vedení listu vlivu a že zaslav administraci časopisu N. prohlášení, o které jde, k uveřejnění, za něž zároveň zaplacení nabídl, byl administrací rozhodně a definitivně odmítnut. Výrok o náhradě útrat odůvodněn prostě ustanovením § 74. ex. ř.

Rekursu vymáhající strany do tohoto usnesení vyhověl c. k. krajský soud v O. jakožto soud rekursní pouze ohledně útrat a odsoudil povinného B. k náhradě útrat v první stolici vzešlých i poměrných útrat rekursu straně vymahající a to v podstatě z těchto

d ů v o d ů :

Soudním smírem zavázal se povinný k uveřejnění čestného prohlášení v časopise N., tedy k plnění zcela přípustnému a možnému; toto plnění stalo se mu však nahodilým odporem administrace téhož časopisu, na jeho vůli nezávislým, dodatečně nemožným (§ 1447. obč. zák.). Dnes, když jest prokázáno, že administrace

ordnung. Wien 1903, na str. 47—49, kdež se opačné názory všestranně a důvtipně vyvracejí.

časopisu N. definitivně odmítla žádost povinného za uveřejnění jeho čestného prohlášení, bylo by protismyslno donucovati jej exekučně k plnění, jehož nemožnost jest zjištěna, a nezbývá tudíž, než odkázati vymahající stranu na cestu v § 368. ex. ř. vyznačenou, směřující k vymožení zájmu pro nesplnění a náhrady škody nesplněním jí vzniklé. Naproti tomu bylo rekursu ohledně útrat vyhověti a povinného k náhradě útrat odsouditi. Neboť povinný ani netvrdí, že by byl okolnost, že se mu uveřejnění čestného prohlášení v časopise N. stalo nemožným, vymahající straně již před podáním exekučního návrhu oznámil, a namítl tuto okolnost teprve při výslechu svém, o návrhu exekučním konaném, načež okolnost ta teprve šetřením prokázána byla. Vymahající strana měla tudíž v době podání exekučního návrhu právo plnění z exekučního titulu vyplývající na povinném vymáhati a byl tudíž exekuční návrh v době jeho podání na straně vymahající úplně oprávněný a útraty jím vzniklé protož k vymožení právního nároku nutné (§ 74. ex. ř.). Bylo by také zřejmě nespravedlivé, aby z nahodilé, ač během exekučního řízení prokázané nemožnosti splnění převzatého závazku měl těžiti povinný tím, že by mu byly ještě přisouzeny útraty, ač útraty odpůrcovy zavínil tím, že ho o nastalé nemožnosti plnění neuvědomil před podáním návrhu exekučního.

Revisnímu rekursu, podanému povinným B. do výroku o náhradě útrat, c. k. nejvyšší soud nevyhověl z těchto

d ů v o d ů:

K naříkanému usnesení, jehož důvody v otázce náhrady útrat jsou úplně správné, jest jen dodati, že vymahajícímu věřiteli nelze dle zákona ukládati, aby před podáním exekučního návrhu zvláště vyšetřoval, zdali jest dlužníku možno splniti jednání jemu uložené čili nic; ba naopak věřitel má právo, aby bez dalšího zakročil o exekuci, nebylo-li plněno ve lhůtě k tomu určené. Jen na dlužníku jest, aby stalo-li se mu, jako zde, nemožným dostáti povinnosti převzaté, uvědomil o tom zavčas svého věřitele, by tak zabránil, aby nevzešly zbytečné útraty exekuční. Opomenul-li však dlužník tuto samozřejmou povinnost, pak musí již nésti sám nepříjemné následky svého jednání, kdežto by tyto v opačném případě stihaly věřitele, kdyby nedbal pravdivého sdělení dlužníkovy.

(R o z h o d n u t í c. k. n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 19. února 1913 č. j. $\frac{R\ III\ 79/13}{1}$.)

Dr. Synek.

Dlužníkovy doživotné požívání realit ve smyslu § 509. ob. z. obč. není vyňato jako takové z exekuce.

Dle odstupní a darovací smlouvy ze dne 30. dubna 1906 odstoupil M. Z. z N. L. své dceři nezl. R. Z. svůj podsedek a svobodné